

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ-ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΩΝ

Η ΖΙΤΑ

Μου άρέσει η ελεύθερη ζωή και σιγά-σιγά έτσι που έγινε μεσόκομος, έχω γίνει κι' εγώ-στής. Στά καλά καθοσιμενα, όμως, μου ήλθε σάν μπόμπα άπ' τόν ούρανό ένα παιδι στην άγκαλιά μου!

Μή με κατηγορήσετε, παρακαλώ. Δικό μου δέν εινε βέβαια. Εινε παιδι της αδελφής μου, της καυμένης της Ζουλιέτας, που πέθανε χήρα και κατεστραμένη στη Λίλη. Αυτή μου άφησε την κόρη της με μία πολύ συγχνητική διαθήκη. Καυμένη τρελλή αδελφούλα μου, που

πήγες να με κάνης θετό πατέρα με τό σταινό! Πώς σούτυχε ν' ανακαλύψης ότι έχω απλάχνα κι' εγώ;

Σοβαρώς, φίλοι μου, δέν θα μπορέσω, βέβαια, να κρατήσω αυτό τό παιδι κοντά μου. Θα βρω μία καλή γυναικούλα που ν' αναλάβη την φροντίδα του. Καλλίτερα μάλιστα να εινε χωριάτισσα αυτή ή γυναίκα και να ζή στην έξοχη. Ο καθαρός άέρας εινε σφέλιμος για τά μικρά. Κι' εγώ θα πηγαίνω να βλέπω την άνηψούλα μου κάθε τρεις μήνες, όταν πρόκειται να πληρώσω την τριμηνία της...

***

20 Νοεμβρίου

Ήλθε τό καυμένο τό κοριτσάκι. Τό λένε Ζίτα. Δέν την άνεγνώρισα άμεσα κι' αυτό μ' έκανε να ντρακό λιγάκι. Τι περίεργο πράγμα! Δέ μιλεί λοιπόν μέσα μου ή φωνή του αίματος; Η άλήθεια όμως εινε πως την είχα δέ μία φορά μονάχα, την ήμερα που βαφτίστηκε. Τότε θά ήταν είκοσι ήμερών τό πολυ και τό ζέρονο δά πως όσο γεννάει ο άνθρωπος τόσο άλλάζει...

Σήμερα εινε μία μικρή μελαχροινούλα τεσσάρων χρόνων, μ' ένα μακρουλό προσώπια, μεγάλα-μαθρα μάτια και δυμ όχορή.

Εινε τόσο γλυκειά ή καυμένη και κάποιος πόνος ζωγραφίζεται στα όμορφα ματάκια της...

— Άν σ' άρέσει τό διάβασμα, της είπα, ή βιβλιοθήκη μου εινε στη διάθεσί σου!

Η Ζίτα με κύτταξε σοβαρά και μου είπε:

— Ξέρω να διαβάζω τις εικόνες του «Κοντροεβιθούλη», της «Σταχτοπούτας» και του «Παπουτσωμένου Γάτου»...

Νά διαβάξη τις εικόνες... Τι παιδική άφέλεια! Φαντάζεται χίλιες δυό παρξένες μά χαριτωμένες ιστορίες σχετικέ με τις εικόνες που κυττάει. Είσαι όμως βλάκας, μάθρηλα Πέτρο μου, ή άνηψούλα σου μόλις εινε τεσσάρων χρόνων, και δέν πρέπει να ζητάς άπ' αυτήν περισσότερα!

Η καυμένη ή υπηρέτρια μου δέν μπορεί να συνέλθη άκόμα άπ' την έκπληξή της. Εινε γρηά και όμοια την λέν Αύγη. Τι ειρωνεία!

— Κύριε, μου φώναξε στό τέλος, αυτό τό παιδι, έτσι που εινε ντυμένο, εινε σάν δειμάτι!

— Έκυτότσα με κάποιαν έκπληξη ή Ζίτα.

— Άλήθεια! άλήθεια! γρηά Αύγη μου! Δέν εινε ντυμένη όπως τ' άλλα τά παιδιά... μά τι της λείπει λοιπόν;

— Πολλά μου ζητάτε, κύριε!

— Αύγη, είπα τότε, να πäs τη Ζίτα στό ράφην μου... Όχι... τι κάθωμα και λέω!... Νά την πäs καλλίτερα σ' ένα μεγάλο κατάστημα, και να την ντύσουν άπ' την κορφή ως τά νύχια!

Η γρηά υπηρέτρια έβγήκε έξω χτυπώντας την πόρτα. Την άκουσα, μάλιστα, που έλεγε:

— Θά μουδρη τρέλλα μ' αυτό τό κεντούβελο! Φθάνει να τελιώσουν όλα καλά και να μην έχουμε τίποτε μπελάδες!

— Μεινε ήσυχη, Αύγη. Έβαλα μία άγγελία σέ τρεις έφημερίδες: «Ζητείται γυναίκα σοβαρά, δεχομένη ν' αναλάβη την φύλαξη κόρης 4 ετών»...

Η Ζίτα γύρισε πίσω. Την άκούω που φιλεί τη γρηά Αύγη μου και ψιθυρίζει χαδιάρικα: «Αύγη, μικρούλα μου Αύγη, τι όμορφη που είμαι τώρα!»

— Α! ναι, άκούω και λέει ή γρηά με γλυκειά φωνή, έντελώς άγνωστη για μένα ως τώρα. Είσαι μία κοινλίτσα, μικρούλα μου Ζίτα!

Αυτή που ήταν έτοιμη να την στείλη στό διάβολο, τη λέει τώρα κοινλίτσα! Τι μεταμόρφωση!

Και όμως ή Ζίτα εινε πολύ χαριτωμένη. Έχει κάτι τσαπλίνικο μά και ντιστεγκέ έπάνω της. Μά γιατί να διατρέφω τόσο πολυ τώρα που φορξεί τά καινούργια ρούχα!

— Τό παλιό της φόρεμα θάταν φαίνεται πολυ φαρδύ, έτόλμησα να ψιθυρίσω.

Η Αύγη μου έγέλασε κατάμουτρα κι' άπήνησε:

— Έλειπαν όλα κύριε άπ' την καυμένη την μικρούλα μας! Που να καταλάβετε όμως σεις από τέτοια πράγματα!

Έκανα μία κίνηση άποθαρόνσεως, ένώ ή Ζίτα έφερνε βόλτες σάν θεότρελλο κατακίκα κι' έγέλοισε κι' έφώναξε, γεμάτη εϊτυχία. Στο τέλος πήδησε στό γόνάτι μου.

— Εύχαριστώ, μπαρμπούλη μου, έψιθύρισε σχεδόν μέσα στ' αυτό μου έσφρηικά, γεμάτη από πολλή συγκίνηση.

Έπειτα μου έτύλιξε τό λαμό μέσα στό δυό μπρατσάκια της κι' άκούμπησε τό δάδερσο χελάκια της στό κακοζουρισμένο μαγουλό μου. Κι' έμεινε κολλημένη έκει πολλή, παρ ά πολλή ώρα...

Τι γεροξεκουτιάρης που είμαι! Μου φαίνεται πως έκλαψα στ' άλήθεια!

***

1 Δεκεμβρίου

Σήμερα τό άπόγεμα άπάντησα στό δρόμο τό φίλο μου Λουκιανό Φερωλώ, που μόλις με είδε έφώναξε θυμωμένος:

— Μά τι έπαδες, χριστιανέ μου, κι' έχουμε τόσο καιρό να σέ δουμε;

Μά την πίστιν μου, δέν έλεγε ψέμματα... Δέ βγαίνω πειά έξω. Πρέπει, βλέπετε, να φροντίσω για τη Ζίτα...

Τό βράδυ καθόμαστε κοντά στό τζάκι και της διηγούμαι άτέλειωτα παραμύθια... Θεέ μου, που κάθησα και τά σοφίστηκα όλα αυτά; Σε κάθε διηγήσί μου βλέπω και ζωγραφίζεται στα μεγάλα της μάτια άλλοτε ή φρίκη και άλλοτε ή χαρά της μικρούλας δάδερσος ψυχής της.

Τι άστείο πράγμα εινε ένα μικρό παιδί!

— Μπαρμπούλη μου, μου λέει, μη μου χαλάς τό παραμύθι μου... γιατί σέ πήρε ο ύπνος;

Τό όνειρό μου σβύνει και έναγαυρίζω στην ιστορία μου, ένώ ή Ζίτα ηθάει άπ' τη χαρά της.

Α! μά πρέπει να γλυτώσω έπί τέλους άπ' αυτό τόν μπελά! Κατάνησε στό τέλος άήδια!

***

3 Δεκεμβρίου

Η Ζίτα έπλάγασε. Άναμφα ένα ταίγρο και είπα άποφασιστικά:

— Αύγη, ή Ζίτα θά μäs άφήση. Βήκη έπι τέλους μία γυναίκα που θά αναλάβη τη φροντίδα της...

— Ω, θεέ μου! Τι ματιά ήταν εκείνη που μου έφριξε ή Αύγη!

— Ο κύριος εινε άκαρδος!... έφώναξε. Ο κύριος εινε τέρας!

Κι' έφυγε κι' έπηξε στό κουζίνα όπου την άκουσα πως την έπιασαν λυγμοί.

Πατώντας στό νύχιο μου, έπήγα στην κάμαρη της Ζίτας. Κοιμάται με μισοανοιγμένα χείλη. Τα μεγάλα βλέφαρά της κάνουν μία σκιά στα ρόδινα μαγουλάκια της. Η άδύνατη άναπνοή της άνασφαιώνει τό στήθακι της.

Τι όμορφο που εινε ένα μικρό παιδί!

Έσφρηικά την άκούω που ψιθυρίζει μέσα στον ύπνο της: Μπαρμπούλη, πως τό παραμύθι της «Καλής της Μάγισσας». Και στό χείλια της ζωγραφίζεται τό πιο όμορφο χαμόγελο που έχω δη ως τώρα.

Έρίληψη μέ μυκουλίστες τών μαλλιών της και σιγά-σιγά πάλι βήκη έξω.

Έλα, γρηά Αύγη, πάμε τό δάκρυά σου! Η Ζίτα θά μείνη μαζί μας. Τόσο τό χειρότερο έπί τέλους! Μά την άλήθεια με ξετρέλλανε κι' έμένα! Άς πόνε να μäs κοροιδέουν ο Φερωλώ κι' οι άλλοι! Τι με νοιάζει έμένα; Έγώ θά διηγηθώ της Ζίτας μου την πιο παρξένη ιστορία, την ιστορία ένός γεροσταλλήκαρου που ή παγωμένη του καρδιά άναψε και κόρησε...

Γιά τέος μου όμως, μπερμπατάκο μου, την άξιζες τόσο μεγάλη εύτυχία;

Ανρϋ-Ζακ Προυμών

ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η φιλία εινε ή μεγάλη λέξις που μεταχειρίζονται ή γυναίκες, είτε για να προκαλούν τόν έρωτα είτε για να τόν άπομακρύνουν.

Ζαιντ Μπξξ

— Σε μία γυναίκα που στερείται τών μέσων της ζωής, ένας σύζυγος της εινε πολυ πιο άπαραίτητος, άπ' ότι σ' έναν σκύλλο ο άφέντης. Αυτή άλλωστε εινε ή βάση και ο σκοπός της άνατροφής κάθε κοπέλλας, καθως πρέπει στην σημερινή κοινωνία. Νά περδίση την εύνοια κάποιου πλουσίου κυρίου και να έσφαλίσση διά του γάμου την νομή της περιουσίας του.

Γ. Μπέρναρ Σέου

— Η άσχημία έχει τό έξης πλεονέκτημα: άπέναντι της όφαιότητος. Ότι ή δεύτερη περνάει γρήγορα, ένώ ή πρώτη μένη.

Μπαλζάκ

— Μου εινε εύκολότερο να κάνω να συμφωνήση δόλοκληρη ή Ευρώπη, παρ ά δυό γυναίκες.

Λευδοβίχες 14ος

